

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní moci žalobce: **Rádio Pálava s.r.o.**, IČ: 26230780, se sídlem Hodonín, Brněnská 3163/38, zastoupený Mgr. Ing. Janem Vavřinou, advokátem se sídlem Praha 1, Na Poříčí 1046/24, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, IČ: 45251002, se sídlem Praha 2, Škrétova 44/6, zastoupená JUDr. Zdeňkem Hromádkou, advokátem se sídlem Zlín, Rašínova 522, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Rádio Dyje s.r.o.**, IČ: 27700194, se sídlem Hodonín, J. Suka 2943/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.1.2017, č.j. RRTV/10680/2017-str, sp. zn. 2014/242/zab,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 24. 1. 2017, sp. zn. 2014/242/zab, č.j. RRTV/10680/2017-str se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Ing. Jana Vavřiny, advokáta.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

- I. **Žalobou napadené rozhodnutí**

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaná rozhodla tak, že výrokem pod bodem I. udělila licenci k provozování rozhlasového vysílání společnosti Radiospol, s. r. o. (dále jen „vítězný uchazeč“ či „vítěz“), IČ: 27666395, se sídlem Stavební 992/1, Ostrava, prostřednictvím vysílačů se soubory technických parametrů Břeclav-město 2 (93,2 MHz/100W), Hodonín-město (91,4 MHz/500W), a Kyjov (91,8 MHz/100W) pro program Rádio Čas na dobu 8 let od právní moci tohoto rozhodnutí, nejdéle však do 10. října 2025, pro program Rádio Čas na dobu 8 let se specifikací vysílání jako hudební rozhlasové stanice s regionálním zpravodajstvím v rozsahu 24 hodin denně; výrokem pod bodem II. zamítla žádost o udělení licence společnosti Radio Dyje, s.r.o.; výrokem pod bodem III. zamítla žádost o udělení licence k provozování rozhlasového programu Rádio Jih Cimbálka společnosti Rádio Pálava, s. r. o. (dále jen „žalobce“); výrokem pod bodem IV. zamítla žádost o udělení licence společnosti RADIO UNITED BROADCASTING, s. r. o.

Žalovaná v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí provedla hodnocení žádostí všech účastníků licenčního řízení na základě kritérií stanovených § 17 odst. 1 písm. a) až g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání ve znění rozhodném (dále jen „zákon o vysílání“) a v souladu se svým vnitřním předpisem, tj. Manuálem postupu rozhodování Rady o udělení licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů podle zákona č. 231/2001 Sb., (dále jen „Manuál“). Ve vztahu ke každému dílčímu hodnoticímu kritériu žalovaná přidělovala jednotlivým žádostem body. Poté na základě bodového ocenění vyhodnotila každou žádost ve vztahu k zákonným kritériím na stupnici „nesplňuje – splňuje částečně – splňuje“. Po provedeném bodovém hodnocení získal jak žalobce, tak vítězný uchazeč shodný počet bodů 28 z 33 možných. Žalovaná nakonec licenci udělila vítěznému uchazeči z toho důvodu, že jeho žádost v komplexním vyznění převýšila žádost žalobce a ostatních uchazečů, jelikož byla vyvážená a nabídnutý projekt Radio Čas žalovaná považovala za vhodný ve vztahu k pokrytému území.

V této souvislosti soud poukazuje na to, že žalovaná již jednou o žádosti žalobce rozhodla, a to rozhodnutím ze dne 21. 10. 2014, sp.zn./Ident.:2014/242/zab, č.j.: zab/3742/2014, tak, že výrokem pod bodem I. licenci k provozování předmětného rozhlasového a televizního vysílání taktéž udělila společnosti Radiospol. s.r.o. a výroky pod body II., III., IV. žádosti ostatních uchazečů zamítla. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozhodnutí žalované ve výrocích pod body I. a III. zrušil rozsudkem ze dne 27. 5. 2015 pod č.j.: 9 A 8/2015-74. Žalovaná poté proti rozsudku Městského soudu v Praze podala kasační stížnost, která byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta rozsudkem ze dne 14. 9. 2016, č.j. 10 As 150/2015 - 49.

II. Žaloba

Žalobce v žalobě nejprve v obecné rovině namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nesprávné právní posouzení § 17 zákona o vysílání, neboť licence byla udělena účastníkovi licenčního řízení, který nenaplnil v nejvyšší míře zákonná kritéria pro její udělení. Taktéž namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek jeho řádného odůvodnění.

Konkrétně nesouhlasil se způsobem bodování své žádosti a žádosti vítězného uchazeče ve vztahu k hledisku uvedeném v § 17 odst. 1 písm. c) vysílacího zákona, jež se týká přínosu programové skladby navrhované žadatelem o licenci k rozmanitosti stávající nabídky

programů rozhlasového vysílání na území, které by mělo být rozhlasovým vysíláním pokryto. Odmítl snížení svého bodového ohodnocení o jeden bod oproti vítěznému uchazeči v rámci posouzení dílčího kritéria – „*vazba programových prvků projektu k žadatelem uváděné cílové skupině*“ spadající pod základní dílčí kritérium „*Cílová skupina*“. Žalovaná totiž žalobci udělila plný počet bodů v rámci hodnocení předchozího dílčího kritéria – „*rozpětí cílové skupiny s ohledem na stávající programovou nabídku*“, v němž žalobce uvedl věkové rozpětí cílové skupiny posluchačů od 5 do 90 let s jádrem od 20 do 60 let. Avšak za další navazující kritérium na žalobcem určené věkové rozpětí cílové skupiny již žalovaná žalobci neudělila žádný bod, což odůvodnila příliš široce definovaným věkovým rozpětím cílové skupiny žalobce. Žalobce tento závěr žalované považoval za absurdní a účelový. Zároveň nesouhlasil s tím, že žalovaná zcela rezignovala na posouzení jeho programových prvků a neprovedla jejich zhodnocení ve vazbě na stanovenou cílovou skupinu. Ke kritice žalované na příliš široce definovanou cílovou skupinu vysvětlil, že neměl v úmyslu saturovat svým programem všechny osoby ve věku od 5 do 90 let, nýbrž pouze vybrané posluchače v rámci tohoto věkového rozpětí. Konkrétně posluchače lidových písní, jež jsou rovnoměrně rozvrstveni mezi všemi generacemi, zejména v regionu jižní Moravy. Byl přesvědčen, že žalovaná si neuvědomila specifika dotčených regionů, jež jsou úzce spjatý s lidovými tradicemi a písněmi.

Nesouhlasil s názorem žalované, že děti předškolního věku nemohou být stálými posluchači jeho programu. Znovu připomněl, že v dotčených regionech je zvykem, že se do krojů oblékají a nosí je již děti předškolního věku. Zdůraznil, že v licenčním řízení nošení krojů dětmi uváděl jako demonstrativní tvrzení k oblíbě lidových písní v kraji. Taktéž však poukazoval na všeobecnou oblibu lidových písní a tradic, což se projevuje množstvím pěveckých i tanečních kroužků, kde si lidové písničky zpívají nejen děti, ale i starší zkušení zpěváci, kdy nejmladším zpěvákům jsou sotva 3 roky a nejstarším je mnohdy i 90 let. Jako další příklad zapojení všech generací rodin žijících v dotčených regionech do lidových tradic uvedl řadu slavností, např. Jízdu králů zapsanu organizací UNESCO na seznam mistrovských děl ústního a nehmotného dědictví lidstva.

Dále namítal, že žalovaná při hodnocení dílčího kritéria „*počet již vysílaných programů s obdobným formátem*“ spadajícího pod základní dílčí kritérium „*Hudební formát*“, nevysvětlila, proč za něj obdržel pouze jeden bod, když v předchozím řízení obdržel za stejné kritérium dva body. Nesouhlasil s tvrzením žalované, že žalobcem navrhovaný hudební formát je na území dotčených regionů zastoupen v každé lokalitě dvěma programy. Uvedl, že ostatní stanice vysílají lidovou hudbu v zanedbatelné části svého vysílacího času. Oproti tomu jím předložený program by lidovou hudbu vysílal v rozsahu 100 %, a to zejména se zaměřením na konkrétní oblasti Slovácka, zejména na lokality slováckých folklórních podoblastí Kyjovska, Hornácká, Dolňacka, Podluží, Moravských Kopanic a slovenského Záhoří, které jsou od sebe hudebně odlišné.

Zároveň nesouhlasil s tím, že vítězný uchazeč byl za výše uvedené dílčí kritérium oceněn jedním bodem, přestože v původním rozhodnutí nedostal ani jeden bod.

Navíc poukázal na vnitřně rozporné hodnocení základního dílčího kritéria „*Hudební formát*“ u vítězného uchazeče. Žalovaná totiž dospěla k závěru, že žánrová nabídka vítězného uchazeče není neobvyklá na pokrytém území a nesplňuje parametry manuálu, proto mu neudělila v daném kritériu žádný bod. Avšak poté v rámci komplexního hodnocení všech žádostí nelogicky uzavřela, že projekt vítězného uchazeče je vyvážený a vhodný ve vztahu k pokrytému území.

Dále žalobce nesouhlasil se způsobem bodování své žádosti a žádosti vítězného uchazeče ve vztahu k hledisku uvedeném v § 17 odst. 1 písm. e) vysílacího zákona, jež se týká přínosu uchazeče pro rozvoj původní tvorby, konkrétně jeho základního dílčího kritéria „*vlastní autorské pořady a jejich obsah*“. Poukázal na odůvodnění žalované, která uvedla, že toto kritérium bylo ze strany žalobce splněno; tvrzení ohledně spolupráce byla doložená, přesto byl žalobci nelogicky a bez odůvodnění odečten jeden bod. Tato část odůvodnění je i v přímém rozporu s tvrzeními žalobce v jeho žádosti a na veřejném slyšení. Nesouhlasil s tím, že žalovaná vítěznému uchazeči udělila za toto kritérium plný počet bodů, když jím vypočtené pořady nejsou jeho autorskými pořady, nýbrž společnosti Jukebox s.r.o. Navíc byl žalobce přesvědčen, že žalované předložil seznam předjednaných spoluprací kvalitativně i kvantitativně na vyšší úrovni než vítězný uchazeč.

Rovněž tak neměl mít vítězný účastník žádné bodové ohodnocení za základní dílčí kritérium „*Podpora začínajících umělců a její lokalizace na region*“, neboť jím uvedený „Megakonzert pro všechny bezva lidi“ je pořádán ve Zlíně, tudíž se slováckého regionu netýká.

Žalobce nesouhlasil se závěrečným komplexním porovnáním žádostí, závěry žalované, že žalobce na rozdíl od žalobce splnil v maximální možné míře všechna zákonná kritéria vyjma kritéria dle § 17 odst. 1 písm. c) vysílacího zákona měl za nezákonné. Odmítl žalovaným účelově vytvořená nová, tzv. nejdůležitější kritéria, pro hodnocení žádostí. Dle názoru žalobce je nejpodstatnějším kritériem hledisko uvedené v § 17 odst. 1 písm. c) vysílacího zákona, jelikož je obodováno nejvyšším počtem bodů, tudíž je na ně kladena největší důležitost.

Vytkl žalované nezákonný, nepřezkoumatelný a zcela absurdní závěr v případě hodnocení zpravodajství, tzv. autenticity poskytovaných informací ve vazbě na užší lokalitu. Žalovaná totiž u vítězného uchazeče akcentovala, že bude poskytovat informace přímo z ulice, která je zdrojem těch nejautentičtějších informací, což pochopila jako snahu zaměřit se na nejužší lokalitu, tj. nejen na oblast či region jako žalobce. Žalobce uvedl, že není jasné, jakou konkrétní ulici se vítěz hodlá ve zpravodajství zabývat s tím, že při takto chápané snaze o poskytování co nejautentičtějších informací by pak mohly být v tomto kritériu jako zdroje vymezeny např. konkrétní domy, pavlače, eventuálně i výčepy, konkrétní restaurace, neboť toto jsou pravé autentické zdroje informací.

Oproti tomu žalobce vyzdvihl svůj program, jelikož je vytvářen lidmi žijícími v lokalitě Slovácka, tudíž výborně znají specifika tohoto regionu. Program žalobce tak bude vznikat přímo v srdci slováckého regionu, konkrétně v Hodoníně a zároveň se plně na tento region orientuje i specifickou hudební preferencí lidových hudeb z oblastí Kyjovska, Hornácka, Dolňácka a Podluží.

Rovněž tak žalobce odmítl tvrzení žalované, že nepodporuje začínající a nadějně talenty. Naopak žalobce již v žádosti konstatoval, že důležitým prvkem v jeho vysílání by byla i každodenní prezentace lokálních souborů, muzik, kapel, zpěváků a zpěváček z regionu Slovácko. Navíc během veřejného slyšení poukázal na pořad „O mladých zpěvácích“.

Žalobce nesouhlasil s tím, že žalovaná ve prospěch vítězného uchazeče přihlédla po dvakrát k jeho předchozímu vysílání na dotčených regionech. Avšak v jeho případě žalovaná znalost prostředí nikterak nehodnotila.

Dále namítal vady ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí, jelikož žalovaná ve výrocích pod body II., IV. rozhodla opětovně o účastnících licenčního řízení, o nichž již bylo pravomocně rozhodnuto předchozím rozhodnutím žalované ze dne 21. 10. 2014, sp.zn./Ident.:2014 /242/zab, č.j.: zab/3742/2014.

Na závěr žalobce uzavřel, že mu byly bezdůvodně a nezákonně odečteny u kritérií dle § 17 odst. 1 písm. c), e) vysílacího zákona, tudíž měl být vítězem licenčního řízení. Jeho program totiž není vysílán žádným jiným českým rádiem a na pokrytém území by byl zcela unikátním a vyhledávaný pro své etnografické kořeny, čímž by přispěl k rozmanitosti kulturního bohatství daného kraje a zachování kulturního dědictví a původní tvorby.

Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované a replika žalobce

Žalovaná ve vyjádření k žalobě odmítla veškeré žalobou uplatněné námitky. Zdůraznila, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a bylo dostatečným způsobem a řádně odůvodněno.

K námitkám žalobce týkající se nesprávného posouzení kritéria dle § 17 odst. 1 písm. c) vysílacího zákona žalovaná potvrdila, že v předchozím rozhodnutí neudělila žalobci za toto kritérium ani jeden bod. Nyní se však při rozhodování řídila zrušovacími rozhodnutími Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu a popsala své úvahy a důvody pro jednobodové ohodnocení žalobce za splnění dílčího kritéria – „*rozpětí cílové skupiny s ohledem na stávající programovou nabídku*“. Vysvětlila, že žalobci neudělila žádný bod za dílčí kritérium – „*vazba programových prvků projektu k žadatelem uváděné cílové skupině*“ proto, že lidová hudba a folklór cílí na mnohem užší věkovou skupinu, než jak ji vymezil žalobce. Žádnou provázanost uvedených kritérií neshledala. Rezolutně odmítla, že by neznala specifika regionu a lidových písní. Upozornila, že žalobou napadené rozhodnutí se týká licence provozování rozhlasového vysílání, tudíž v něm každý z účastníků představuje svou programovou specifikaci rozhlasové stanice, tj. hudební žánr, který by měl být dle žadatele prostřednictvím rozhlasového vysílání vysíláno. Pokud by žalovaná přistoupila na argumentaci žalobce, tak by dospěla ke stejnému vzorci i např. pro rockovou hudbu, když tento typ hudby mají rádi také jak malé děti, tak zástupci střední a starší generace. Tudíž jsou i její posluchači rovnoměrně rozvrstveni mezi všemi generacemi.

Nesouhlasila s žalobní námitkou, že rezignovala na hodnocení vazby žalobcem navržených programových prvků na cílovou skupinu. V této souvislosti poukázala na svou úvahu ohledně nepravděpodobnosti předškolních dětí být stálými posluchači programu žalobce.

K výtkám týkajícím se základního dílčího kritéria „*Hudební formát*“ uvedla, že v žalobou napadeném rozhodnutí provedla jeho nové hodnocení, konkrétně dílčího kritéria „*počet již vysílaných programů s obdobným formátem*“. V rámci nového hodnocení vycházela z tabulek žánrů na pokrytých územích, v nichž jsou vyznačeny jednotlivé programy zachytitelné na území Břeclav, Hodonín, Kyjov, spolu s hudebními žánry, které jsou zde vysílány. Z tabulek bylo prokázáno, že žánrová nabídka žalobce splňuje parametry Manuálu, neboť na každém z pokrytých území se na lidovou hudbu alespoň částečně orientují vždy dva

programy, proto byl žalobci udělen jen jeden bod. Dva body by mohly být žalobci uděleny, pokud by se na lidovou hudbu orientoval méně než jeden obdobný program, jak stanoví Manuál.

Žalovaná odmítla, že by v rámci hodnocení základního dílčího kritéria „*Hudebního formátu*“ u vítězného účastníka dospěla k rozporným závěrům. Konstatovala, že žalobce v žalobě citovaná tvrzení vytrhl z kontextu, jelikož žalovaná každé tvrzení použila v rámci hodnocení jiného kritéria.

Nesouhlasila ani s námitkami žalobce týkajícími se nesprávného posouzení zákonného kritéria dle § 17 odst. 1 písm. e) vysílacího zákona, neboť vítězný účastník oproti žalobci uvedl seznam konkrétních autorských pořadů, tudíž obdržel o jeden bod vyšší ocenění než žalobce. K výtce žalobce, že autorské pořady vítězného účastníka nejsou jeho autorskými pořady, uvedla, že licenční podmínky neuvádějí, zdali autorské pořady mají být vlastními autorskými pořady účastníka či zda může docházet k jejich přebírání. Rovněž poukázala na to, že v projektu vítězného účastníka nebylo k Megakoncertu pro všechny bezva lidi uvedeno, že by měl být pořádán ve Zlíně.

K námitce žalobce, že v rámci komplexního hodnocení žádostí si vytvořila v rozporu se zákonem nové kritérium pro hodnocení, poukázala na Manuál, jenž ji opravňuje na základě vlastního správního uvážení hodnotit kvalitu naplnění skutečností významných pro rozhodnutí.

Žalovaná odmítla účelovost odůvodnění základního dílčího kritéria „*Lokalizace programu*“, konkrétně jeho dílčího kritéria „*orientace užší na lokalitu*“ užitím pojmu *ulice* při posouzení autenticity poskytování zpravodajských informací. Za absurdní označila spekulace žalobce, zdali se bude vítězný uchazeč zabývat pomluvami z ulice. U tohoto dílčího kritéria vycházela z tvrzení vítězného uchazeče v jeho žádosti, že pro zajištění lokálního servisu disponuje redaktory ve všech městech a je schopen získat informace nejen z města, ale i z konkrétní ulice a tyto cíleně přinášet ve svém vysílání.

Nesouhlasila ani s námitkou žalobce, že v žalobou napadeném rozhodnutí dospěla k závěru, že žalobce nepodporuje začínající a nadějně talenty. Poukázala na to, že jak žalobci, tak vítěznému účastníkovi přidělila v rámci tohoto dílčího kritéria plný počet bodů. Pouze v rámci následného komplexního posouzení žádostí vyhodnotila jako kvalitněji naplněné dílčí kritérium „*Podpora začínajících umělců a její lokalizace na region*“ u vítězného uchazeče. K tomuto závěru došla proto, že vítěz ve svém projektu uvedl, že pomáhá i marketingově při vydávání nových alb nadějným talentům, což žalovaná oceňuje.

Žalovaná odmítla, že by vícekrát zohlednila skutečnost předchozího vysílání vítězného účastníka na území dotčených regionů. Zopakovala, že jí je známo, že v minulosti měl vítěz na tomto pokrytém území stabilní posluchačskou základnu, tudíž se na daném území osvědčil a byl pro území přínosem.

Žalovaná navrhla soudu, aby žalobu zamítl.

Žalobce v replice ze dne 15. 11. 2017 pouze stručně zopakoval zásadní žalobní námitky.

IV. Osoba zúčastněná na řízení

V řízení uplatnila práva osoby zúčastněné na řízení společnost Radio Dyje, s.r.o., která se však ve věci nevyjádřila.

V. Jednání před soudem

Na ústním jednání právní zástupce žalobce setrval na svém procesním stanovisku. Zdůraznil, že vítězný účastník předložil v řízení program, jenž je v předmětných regionech plně saturován na rozdíl od programu žalobce. Upozornil, že 94 % programové náplně rádia vítězného účastníka tvoří hudba, která nesplňuje Manuálem stanovené podmínky hudebního formátu. Je pak s podivem, že žalovaná dospěla při komplexním vyhodnocení žádostí k závěru, že vítězný účastník předložil kvalitní programovou nabídku. Dále poukázal na porušení principu legitimního očekávání ze strany žalované. Žalovaná totiž v licenčním řízení pro regiony jižních Čech vybrala jako vítězného uchazeče společnost s programem Rádio Dechovka, přestože pro své zpravodajství čerpá údaje toliko z informačních portálů. Dále v licenčním řízení pro hl. m. Prahu zvítězila společnost s programem Rádía Ethno, což žalovaná zdůvodnila kvalitou programu zaměřeného na celosvětové etnické soužití v Praze. V této souvislosti právní zástupce žalobce zdůraznil potřebu podporovat nejen původní zahraniční kulturní tvorbu, nýbrž i původní českou a moravskou kulturní tvorbu, k níž bezesporu patří slovácká tradiční folklórní hudba.

Právní zástupce žalované odmítl námitku porušení legitimního očekávání ze strany žalované. Upozornil, že jednotlivá rozhodnutí žalovaná vydává za odlišného skutkového stavu; jiného personálního obsazení; navíc i členové žalované procházejí určitým názorovým vývojem, tudíž rozhodnutí žalované nelze srovnávat. Jedinou úspěšnou námitku žalobce spatřoval v nesprávně formulované výrokové části žalobou napadeného rozhodnutí, jelikož žalovaná znovu rozhodla i o účastnících, vůči nimž již bylo správní řízení pravomocně skončeno na základě rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2015 pod č.j.: 9 A 8/2015-74.

VI. Posouzení věci Městským soudem

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba je důvodná.

Podstatou sporu mezi účastníky byla správnost posouzení splnění kritérií podle § 17 odst. 1 písm. c), e) zákona o vysílání žalovanou, neboť zákonná kritéria pro udělení licence dle tvrzení žalobce nenaplnil v nejvyšší míře vítězný uchazeč, nýbrž žalobce, jemuž bylo nezákonně sníženo bodové ohodnocení.

V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. srpna 2010, č.j. 7 As 32/2010 – 243, jehož právní věta zní: „Stanoví-li zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, v § 17, uvozeném slovy „Skutečnosti významné pro rozhodování o žádostech o udělení licence“, které skutečnosti hodnotí Rada pro rozhlasové a televizní vysílání při rozhodování o udělení licence, nelze dospět k jinému závěru, než k tomu, že v licenčním řízení by měl zvítězit ten žadatel, jenž uvedené skutečnosti

naplnil ve vyšší míře, než žadatelé neúspěšní. Rada pro rozhlasové a televizní vysílání je proto povinna v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, proč je např. programová skladba navrhovaná vítězným žadatelem o licence větším přínosem, než programová skladba navrhovaná neúspěšnými žadateli, a z jakých důvodů. Není tudíž dostačující např. pouhé konstatování „unikátnosti“ hudebního mixu bez uvedení souměřitelných a přezkoumatelných kritérií, na jejichž základě byla licence udělena.“ Přičemž nezbytnost řádného odůvodnění rozhodnutí o udělení licence byla následně Nejvyšším správním soudem rozvedena takto: „Ač z ustanovení § 12 odst. 4 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání vyplývá, že na udělení licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání není právní nárok, nelze z této skutečnosti rovněž dovodit, že by měla stěžovatelka v licenčním řízení absolutní volnost v tom, komu, a na základě jakých skutečností licenci udělí. Pokud stěžovatelka zahájí licenční řízení, jehož výsledkem je udělení licence jednomu z účastníků licenčního řízení, je při výběru nejlepšího žadatele povinna postupovat podle zákonem striktně stanovených pravidel, přičemž výběr nejlepšího žadatele je povinna řádně a přesvědčivě odůvodnit. Stanoví-li zákon v § 17 uvozeném slovy "skutečnosti významné pro rozhodování o žádostech o udělení licenci," které skutečnosti stěžovatelka při rozhodování o udělení licenci hodnotí, nelze dospět k jinému závěru, než že v licenčním řízení může zvítězit pouze ten žadatel, který uvedené skutečnosti naplní v míře vyšší než žadatelé neúspěšní. Hodnotí-li například stěžovatelka přínos programové skladby navrhované žadatelem o licenci k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového nebo televizního vysílání na předmětném území (§ 17 odst. 1 písm. c/ zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání), a přínos žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice (§ 17 odst. 1 písm. g/ téhož zákona), je nezbytné v odůvodnění správního rozhodnutí nejen uvést, jakým konkrétním způsobem tato kritéria naplnil vítězný účastník licenčního řízení, nýbrž také to, z jakých konkrétních důvodů je naplnil v míře vyšší než žadatelé neúspěšní. Stěžovatelka je tudíž povinna v odůvodnění rozhodnutí uvést konkrétní důvody, proč je programová skladba navrhovaná vítězným žadatelem o licenci, na rozdíl od programové skladby navrhované neúspěšnými žadateli, větším přínosem k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového nebo televizního vysílání na předmětném území. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005 - 298, dostupném na www.nssoud.cz, v němž uvedl, že "z charakteristiky odůvodnění uvedené v § 18 odst. 3 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání vyplývá požadavek, že odůvodnění musí být natolik podrobné, aby z něj bylo zřejmé, jak které kritérium naplnil jeden každý z účastníků, jak jej lze hodnotit z hlediska naplnění všech kritérií a teprve z tohoto hodnocení může vyplynout, proč stěžovatel udělil licenci některému z účastníků a proč zamítl žádost ostatních." Zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu sice vycházel z ustanovení § 18 odst. 3 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání před změnou provedenou zákonem č. 304/2007 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s dokončením přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání, avšak jeho závěry jsou zcela použitelné také v souzeném případě. Podle dosavadního § 18 odst. 3 rozhodnutí o udělení licence obsahovalo výrok o udělení licence jednomu ze žadatelů o licenci a o zamítnutí žádosti ostatních žadatelů, podrobné odůvodnění, které obsahovalo kritéria, na základě kterých byla licence udělena žadateli o licenci a zamítnuty žádosti všech ostatních účastníků řízení, a poučení o opravném prostředku. Změna provedená zákonem č. 304/2007 Sb. spočívala toliko ve vypuštění slova "podrobné." Samotná povinnost řádně a přesvědčivě odůvodnit rozhodnutí však nedoznala žádné změny. K tomu, aby správní rozhodnutí bylo přezkoumatelné, je proto i po provedené novele nezbytné, aby bylo odůvodněno, jak soud naznačil již shora.“

Nejprve žalobce v žalobě namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nesprávné posouzení jeho žádosti dle § 17 odst. 1 písm. c) zákona o vysílání, dle něž žalovaná při rozhodování o udělení licence hodnotí přínos programové skladby navrhované žadatelem o licenci k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového vysílání na území, které by mělo být rozhlasovým vysíláním pokryto. Žalovaná v Manuálu stanovila k tomuto zákonnému kritériu jako jedno ze základních dílčích hodnotících kritérií hledisko „*Cílová skupina*“, pod které podřadila dvě dílčí hodnotící kritéria, a to „*rozpětí cílové skupiny s ohledem na stávající programovou nabídku*“ a „*vazba programových prvků projektu k žadatelem uváděné cílové skupině*“. Žalobce konkrétně nesouhlasil s tím, že za dílčí kritérium „*vazba programových prvků projektu k žadatelem uváděné cílové skupině*“ nezískal od žalované žádný bod.

Soud zjistil, že žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí žalobci udělila plný počet bodů, tj. jeden bod, v rámci hodnocení prvního dílčího kritéria „*rozpětí cílové skupiny s ohledem na stávající programovou nabídku*“. Žalovaná uvedla, že při posouzení vycházela z žalobcem uvedeného věkového rozpětí cílové skupiny posluchačů od 5 do 90 let. Přičemž přidělení bodu žalovaná vysvětlila tím, že má pochopení pro realizaci odvážného záměru žalobce, přestože jím vymezenou cílovou skupinu považuje za příliš široce definovanou. Ovšem za druhé dílčí kritérium „*vazba programových prvků projektu k žadatelem uváděné cílové skupině*“ žalobce neobdržel žádný bod, což žalovaná odůvodnila obecným konstatováním, že programové prvky ve vazbě na tak široce žalobcem vymezenou cílovou skupinu považuje za nepřiléhavé, neboť jakýkoli uvedený programový prvek by naplňoval dané kritérium, čímž by byli ostatní žadatelé, kteří cílové rozpětí vymezili úžeji, znevýhodněni. Žalovaná tedy žalobci přičetla k tíži jím stanovené věkové rozpětí cílové skupiny, a přestože konstatovala žalobcem navržené programové prvky jako každodenní prezentace lokálních souborů atd., k jejich konkrétnímu posouzení ve vazbě na cílovou skupinu vůbec nepřistoupila.

Podstatným pro posouzení obou uvedených dílčích kritérií je určení věkové struktury budoucích posluchačů rádia, na které žalobce hodlá svým programem cílit, tj. věkové rozpětí cílové skupiny. Manuál pro hodnocení předmětných dílčích kritérií stanovil následující postup. Pro posouzení prvního dílčího kritéria má být zvažováno, zdali rozpětí cílové skupiny odpovídá srovnání s rozpětím cílových skupin programů již na daném území zachytitelných, kdy cílem hodnocení je saturovat ty skupiny posluchačů, které jsou méně pokryty, nikoli uvádět co nejširší věkové rozpětí. Tedy žalovaný byl v rámci prvního kritéria oprávněn podrobit bližšímu zkoumání žalobcem určenou cílovou skupinu i z hlediska šíře jejího věkového rozpětí. Žalovaný tak učinil, a přestože poukázal na žalobcem široce definovanou cílovou skupinu, udělil žalobci za předmětné dílčí kritérium plný počet bodů, tudíž žalobce zde plně uspěl.

Cílem hodnocení druhého dílčího kritéria má být dle Manuálu zabránění označování cílových skupin a jím neodpovídajícím programovým prvkům. Žalovaná tedy měla při hodnocení druhého kritéria toliko posoudit, zdali jednotlivé žalobcem navržené programové prvky odpovídají jím stanovenému věkovému rozpětí cílové skupiny, což neučinila. Soud shrnuje, že za situace, kdy žalovaná žalobci udělila plný počet bodů v prvním dílčím kritériu „*rozpětí cílové skupiny s ohledem na stávající programovou nabídku*“, kde žalobcem stanovené věkové rozpětí cílové skupiny hodnotila a akceptovala, nebyla pak oprávněna v dalším dílčím kritériu „*vazba programových prvků k žadatelem uváděné cílové skupině*“ znovu hodnotit a *de facto* zcela přehodnotit širší věkového rozpětí žalobcem určené cílové skupiny jako nereálně stanovené a znevýhodňující ostatní uchazeče. Soud považuje úvahu

žalované ohledně nemožnosti začlenění dětí předškolního věku do cílové skupiny posluchačů, z čehož dovozovala nepřiměřeně široce určenou cílovou skupinu, v souvislosti s hodnocením druhého dílčího kritéria za nepatřičnou a rozpornou s tím, co měla žalovaná podle tohoto dílčího kritéria hodnotit. Žalovaná v tomto dílčím kritériu totiž měla konkrétně posoudit, zdali některý z programových prvků navržený žalobcem je či není ve vazbě na předškolní děti, což neučinila. Soud shrnuje, že závěr žalované o nepřijatelnosti zahrnutí předškolních dětí do cílové skupiny žalobce, aniž by žalovaná předtím posoudila souladnost některého z navržených programových prvků s touto částí cílové skupiny, byl v rámci předmětného kritéria zcela irelevantní. Navíc soud poukazuje, že tento závěr není v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí podpořen řádným myšlenkovým procesem, ze kterého by bylo zřejmé, na základě jakých konkrétních údajů jej žalovaná přijala, či zdali se jedná o ryze subjektivní přesvědčení žalované. Pokud se tedy žalovaná snažila vypořádat se zde s konkrétními argumenty žalobce, jimiž poukazoval na zásadní odlišnosti a specifika předmětných regionů jako staleté lidové tradice hodů, Jízdy králů, poutí atp., jež se v rodinách zachovávají po generace a jsou aktivně pěstovány všemi rodinnými členy, z čehož právě odvozoval i věkové rozpětí cílové skupiny, soud pak v úvaze žalované zcela postrádal určité a konkrétní odůvodnění, jímž by byla tvrzení žalobce vyvrácena, případně korigována.

Za výše uvedené situace soud nemůže akceptovat žalovanou predestřený názor, že by žalobcem stanovený rozsah věkové struktury cílové skupiny při posouzení jeho vazby na programové prvky znamenal znevýhodnění ostatních uchazečů. Licenční řízení je soutěží mezi jednotlivými uchazeči a každý z uchazečů je bezesporu veden snahou co nejvíce zvýhodnit své postavení na úkor druhých, aby z řízení vyšel jako nejlepší a nejúspěšnější uchazeč a byla mu tak udělena licence. Žalovaná, pokud jednání žalobce nevybočí ze zákonných mantinelů, není oprávněna mu klást k tíži snahu naplnit hodnotící kritéria co nejoriginálněji tak, aby byl vítězným účastníkem právě on.

Soud připomíná, že Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 5. 2015 pod č.j.: 9 A 8/2015-74, předchozí rozhodnutí žalované zrušil mimo jiné proto, že postrádal vyhodnocení stejného dílčího kritéria ze strany žalované. Nyní žalovaná při hodnocení dílčího kritéria „*vazba programových prvků projektu k žadatelem uváděné cílové skupině*“, opět postupovala v rozporu se zákonem, když neposoudila žalobcem uvedené programové prvky ve vztahu k jím určenému rozpětí cílové skupiny. Žalobou napadené rozhodnutí je tak v této části v rozporu se zákonem, neboť úvaha žalované při hodnocení tohoto dílčího kritéria překročila meze správního uvážení.

Dále žalobce v žalobě namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nesprávné posouzení jeho žádosti dle § 17 odst. 1 písm. e) zákona o vysílání, dle kterého žalovaná při rozhodování o udělení licence hodnotí přínos uchazeče pro rozvoj původní tvorby. Žalovaná v Manuálu stanovila k tomuto zákonnému kritériu jako jedno ze základních dílčích hodnotících kritérií „*vlastní autorské pořady a jejich obsah*“, kde měla dle Manuálu zkoumat a hodnotit předpokládaný druh, rozsah a obsah původní tvorby zajišťované žadatelem v oblasti rozhlasových pořadů. Za dané kritérium žalobce obdržel jen jeden bod ze dvou bodů možných, když žalovaná poté, co odkázala na pořady žalobce o cimbálových muzikách a dechových hudbách, na kterých se bude dramaturgicky podílet F. U. a režisérka, dramaturgyně a moderátorka E. S., uzavřela, že další bližší informace o autorských pořadech žalobce neuvedl. Tento závěr žalované však nemá oporu ve správním spise, jelikož z veřejného slyšení žalobce ze dne 2. 9. 2014 vyplývají další jím připravené autorské pořady, konkrétně pořad O mladých zpěvácích, jenž blíže vymezil tak, že regiony, které mají být vysíláním pokryty, produkují velké množství výborných zpěváků; dále poukázal na několik

vinařských pořadů pro dospělé. Soud opět připomíná, že již Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 27. 5. 2015, č.j. 9 A 8/2015 – 74, žalované vytkl, že v jejím předchozím rozhodnutí nebyly zahrnuty výsledky veřejného slyšení. Žalovaná tak v případě posouzení shora uvedeného základního dílčího kritéria nevycházela ze skutkového stavu, zjištěného ve správním spise.

Na druhou stranu žalovaná při posouzení základního dílčího kritéria „*vlastní autorské pořady a jejich obsah*“ u vítězného účastníka, jenž za něj získal plný počet bodů, poukázala na čtyři pořady s jejich velmi stručnou a obecnou charakteristikou, konkrétně na Vinařský magazín; Kluci holky z naší školky; Babinec a Chalupáři s tím, že další pořady jsou uvedeny v projektu žadatele. Soud však další autorské pořady vítězného žadatele ve správním spise nenalezl, a to ani v doplněné žádosti o udělení licence ze dne 30. 5. 2014, ani v záznamu veřejného slyšení vítězného účastníka ze dne 2. 9. 2014. Žalobce v žalobě taktéž namítal, že výše uvedené pořady nejsou autorskými pořady vítěze, nýbrž společnosti Jukebox s.r.o., což žalovaná ve vyjádření k žalobě výslovně nevyvrátila, pouze uvedla, že licenční podmínky neuvádějí, zdali autorské pořady mají být vlastními autorskými pořady účastníka či zda může docházet k jejich přebírání. S tímto závěrem soud nesouhlasí a poukazuje na Manuál žalované, kde je uvedeno, že žalovaná má v rámci hodnocení předmětného kritéria zohlednit toliko vlastní původní tvorbu uchazeče. Soud je toho názoru, že použitým pojmem *vlastní původní tvorba* jsou jednoznačně míněny pořady vytvořené právě konkrétním uchazečem pro nabízený program. Možnost uchazeče přebírat pořady a tyto „přebírané pořady“ pak v rámci předmětného základního dílčího kritéria žalovanou zohledňovat není v Manuálu nikterak zmíněna.

Jak uvedeno výše soud shledal námitky nesprávného posouzení žádosti žalobce dle § 17 odst. 1 písm. c), e) zákona o vysílání důvodnými a žalobou napadené rozhodnutí v předmětných částech nezákonné. Jelikož v celkovém bodovém ohodnocení naplnění zákonných kritérií pro udělení licence k rozhlasovému vysílání, bylo bodové hodnocení vítězného uchazeče a žalobce shodné, když oba byli oceněni 28 body, pak v případě byť jednobodového zvýšení bodového hodnocení žalobce by se stal vítězem on a nikoli vítězný uchazeč. Soud proto dospěl k závěru, že výše uvedená pochybení žalované byla v daném případě podstatná, neboť v jejich důsledku mohlo být do právní sféry žalobce negativním způsobem definitivně zasaženo, neboť při shodném bodovém výsledku a důvodnosti žalobních námitek nelze u žalobce v dalším řízení vyloučit příznivější posouzení naplnění zákonných podmínek pro udělení licence, čímž je dán důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí v celém rozsahu.

S ohledem na výše uvedené právní posouzení věci se soud následně vyjádří jen k těm žalobním námitkám, které považuje za zásadní, neboť v nich spatřuje výrazně nerovnocenný přístup žalované při hodnocení uchazečů. Dalšími žalobními námitkami se soud pro nadbytečnost nebude zabývat.

Soud se rovněž ztotožnil se žalobní námitkou směřující proti závěrečnému porovnání shodně obodovaných žádostí žalobce a vítězného uchazeče, a to v části týkající se dílčího kritéria „*orientace užší na lokalitu*“. V rámci předmětného hodnocení žalovaná vysoce akcentovala orientaci vítěze na co nejužší lokalitu dotčených regionů, neboť vítěz uvedl, že regionální informace bude poskytovat přímo z *ulice*. Přičemž v *ulici* žalovaná spatřovala zdroj nejautentičtějších informací. Soud tento závěr, že vítězný uchazeč z *ulice* získá nejhodnověrnější a nejregionálnější informace považuje bez bližšího vysvětlení za nejasný. Pojmem *zdroj informací* se zásadně rozumí libovolný systém produkující informace. V dané věci žalovaná v licenčním řízení posuzovala uchazeči navržený klasický typ zpravodajského

programu, jehož základní funkcí je zajistit, aby posluchačům byly poskytovány kvalitní a objektivní informace ze světa i domova s důrazem na události v regionech. Pak se zajisté očekává, že se žalovaná bude zejména zaměřovat na důvěryhodnost informačních zdrojů, aby předcházela šíření poplašných a hrubě zkreslených informací. Soud si je vědom toho, že ve zpravodajství lze získávat informace i tzv. z ulice, například formou různých anket, kdy moderátoři kladou dotazy v terénu jednotlivým kolemjdoucím. Vítězný uchazeč se však konkrétně o takovémto způsobu získávání informací v žádosti ani na veřejném slyšení dne 2. 9. 2014 nezmínil. Tedy za situace, kdy vítězný uchazeč v žádosti uvedl, že jím poskytované zpravodajské informace budou aktuální, jasné, přesné a jednoduché, věcné, jak je vyžadováno jím určenou cílovou skupinou, se soudu jeví žalovanou akcentovaný zdroj informací z *ulice* za sporný. Navíc na veřejném slyšení vítězný uchazeč svou základní programovou specifikaci prezentoval jako „Hudební rozhlasová stanice s regionálním zpravodajstvím“ a žalobce jako „Regionální rozhlasová stanice s důrazem na regionální informace, regionální hudbu a lokální zpravodajství vysílající 24 hodin denně“. Již z účastníky uvedené základní a nejstručnější programové specifikace je zřejmé, že oba hodlají poskytovat zprávy z příslušných regionů.

Dále soud poukazuje na závěrečné porovnání shodně obodovaných žádostí žalobce a vítězného uchazeče, v němž žalovaná velmi pozitivně hodnotila podporu poskytovanou vítězným uchazečem ve vztahu k mladým umělcům. Žalovaná konkrétně zdůraznila vydávání nových CD začínajícím umělcům ze strany vítězného účastníka, když žalobci výslovně vytkla, že tento způsob podpory u něj postrádá, čímž odůvodnila jednobodový náskok vítězného uchazeče. Tvrzení žalované, že žalobce nenabídl začínajícím umělcům vydávání nových alb, však nemá oporu ve správním spise. Soud poukazuje na žádost žalobce, který v pasáži nazvané „Původní tvorba“ konstatoval, že plánuje pokračovat ve vydávání CD jak v rámci dechové, tak cimbálové hudby, a to nejen za účelem podpořit tradiční lidovou hudbu regionu, ale zejména začínající umělce a mladé talenty. Navíc žalobce přislíbil začínajícím umělcům a mladým talentům poskytnout prostor pro seberealizaci a prezentaci i ve svém vysílání. Pokud tedy žalovaná ocenila vítězného uchazeče za vydávání alb, v čemž spatřovala možnou cestu začínajících umělců dostat se do většího povědomí posluchačů, pak soud upozorňuje, že je-li hudební tvorba začínajících umělců prezentována přímo ve vysílání, posluchači se s novým interpretem a jeho hudební tvorbou seznámí ještě ve větším rozsahu.

Žalovaná porovnání shodně obodovaných žádostí žalobce a vítězného uchazeče v žalobou napadeném rozhodnutí ukončila konstatováním, že ve prospěch vítězného účastníka svědčí, že v minulosti na území, jež má být signálem pokryto, úspěšně vysílal a měl zde stabilní posluchačskou základnu. Žalovaná však na druhé straně u žalobce zcela pominula a nikterak nehodnotila, že žalobce již sedm let provozuje internetové rádio Cimbálka, které vysílá 24 hodin denně folklór a taktéž si vybudoval širokou posluchačskou základnu, což žalobce uvedl v žádosti.

Soud souhlasí s oběma účastníky, že se žalovaná ve výrokové části žalobou napadeného rozhodnutí dopustila procesního pochybení, když mezi výroky zahrnula pod body II. a IV. již dříve pravomocné výroky, jelikož tyto nebyly rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2015 pod č.j.: 9 A 8/2015-74, zrušeny. Městský soud v Praze totiž zrušil rozhodnutí žalované ze dne 21. 10. 2014, sp.zn./Ident.:2014/242/zab, č.j.: zab/3742/2014, toliko ve výrocích pod body I. a III., tj. ve výroku, jímž byla licence udělena společnosti Radiospol, s.r.o. a ve výroku, v němž byla zamítnuta žádost žalobce.

Soud uzavírá, že na základě shora uvedených skutečností podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a podstatné vady řízení a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Žalobce v žalobním petitu požadoval zrušit pouze výroky pod body I. a III. žalobou napadeného rozhodnutí. Soud však přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí ve všech jeho výrocích, jelikož dle právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č.j. 7 As 10/2005- 298, jež zní: „*Rozhodnutí o udělení licence podle § 18 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, obsahuje výrok jednak o udělení licence jednomu ze žadatelů o licenci, jednak o zamítnutí žádostí ostatních žadatelů; tyto výroky přitom jsou propojené (závislé).*“, byl soud povinen zrušit i ostatní závislé výroky žalobou napadeného rozhodnutí. Rozhodnutím soudu v tomto případě však nedochází ke změně právní moci výroků pod body II. a IV. předchozího rozhodnutí žalované ze dne 21. 10. 2014, sp.zn./Ident.:2014/242/zab, č.j.: zab/3742/2014., neboť uvedené výroky byly pravomocné již v okamžiku, kdy žalovaná vydala nyní přezkoumávané rozhodnutí. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náklady řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast na ústním jednání dne 22. 11. 2017), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 3.100,- Kč, tři paušální částky ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 300,- Kč, a DPH ve výši 2.142,- Kč. Soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení za úkon repliky ze dne 15. 11. 2017, neboť žalobce v ní pouze zopakoval argumenty a námítky, které již přednesl v podané žalobě. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 15.342,- Kč. Soud proto uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Ing. Jana Vavřiny, advokáta.

Osoba zúčastněná na řízení by dle § 60 odst. 5 s. ř. s. měla právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, k tomu ale v dané věci nedošlo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. listopadu 2017

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.